

[Nina Andersen.]

seret i at hjælpe de enlige mødre. Lad mig f. eks. pege på, at i det forslag til en skatte-reform, som finansministeren i fjor frem-satte, var der ikke alene et forslag om at forhøje det direkte børnebidrag til afløs-ning af det nuværende og at forhøje børne-fradraget ved skatteansættelsen, hvilket i sig selv er en fordel for den enlige moder, men dertil kom forslaget om, at børne-bidragene skulle være 50 pct. højere, når det drejede sig om enlige forsørgere. Det var altså også en håndsrækning til enlige forsørgere og en håndsrækning til dem alle-sammen. Som det fremgik af ministerens ud-talelser, arbejder man med reformer på grundlag af de betænkninger, der vedrører problemerne, og hvoraf en er blevet omtalt i dag.

Må jeg herefter sige nogle ord om det frem-satte lovforslag. § 1 drejer sig om en ændring af bestemmelserne for det tilfælde, at et barn selv har indtægt eller formue. Det er et problem, som i den senere tid har beskæf-tiget kredse, der i praksis arbejder med disse spørgsmål, og på grundlag af denne virksomhed foreligger der den betænkning fra et udvalg, som ministeren just har om-talt. Jeg synes, det var naturligt, om vi i et udvalg så på dette spørgsmål og bl. a. blev gjort bekendt med de konklusioner, som det udvalg, ministeren omtalte, er kommet til.

§ 2 drejer sig om indtægtsgrænserne, så-ledes som det også er nævnt, idet det fore-slås, at indtægtsgrænserne skal være syge-kassegrænserne. Jeg må først principielt sige, at det var lykkeligt, om man helt kunne undgå at have indtægtsgrænser. Det var lykkeligt, om man kunne opnå, at det virkelig drejede sig om et forskudsvis ud-betalt bidrag, at man altså virkelig kunne regne med, at der var tale om et udlæg fra det offentlige, og at fædrene eller i visse til-fælde mødrene, der skulle betale, betragtede det som en æresforpligtelse overfor det offentlige fuldtud at betale tilbage eller i hvert tilfælde næsten fuldtud. Men sådan ser virkeligheden desværre ikke ud. Der spiller vel forskellige årsager ind. En er den økonomiske, at det kan være svært at betale disse penge, og den anden er vel nok en psykologisk. Jeg vil tro, at der er en række tilfælde, hvor den, der er bidragspligtig, er bitter mod den, der skal have bidraget, og

derfor simpelthen ikke vil betale det, og så er det jo det offentlige, der skal betale det.

Jeg har været så heldig på anmodning at få nogle oplysninger om, hvordan det egent- lig ligger. Tager vi 1947—48 som udgangs- punkt, blev der det år betalt tilbage 52,1 pct. af de udbetalte bidrag, og det gjorde, at det offentliges udgifter var ca. 9 mill. kr. Det sidste år, man har opgørelse for for hele landet, er 1951—52, og da var tallet faldet til 46,1 pct. I den samme periode har der været en væsentlig forhøjelse, således som vi allerede har set det, af såvel bidragene som indtægtsgrænserne, og i året 1951—52 var det offentliges udgifter kommet op på 17 mill. kr.

Det viser sig iøvrigt af nogle tal fra Københavns kommune, som jeg har fået frem, at hver gang man sætter normal- bidraget op, falder betalingsprocenten i Københavns kommune. Opgør man disse tal særskilt for børn født udenfor ægteskab og børn født i ægteskab, var man i 1947—48 oppe på at få betalt 63,5 pct. af de bidrag, der forskudsvis var udbetalt til udenfor ægteskab fødte børn. Dette tal faldt indtil 1952—53 til 54,4 pct. Der kom da den betydelige forbedring, som allerede er om- talt, og den medførte et fald i betalingerne for de forskud, der var udlagt til børn født udenfor ægteskab, fra de nævnte 54,4 pct. til 46,8 pct. Nu skal jeg villigt indrømme, at der på dette punkt er to momenter, der gør sig gældende, dels forøgelsen af bidraget, dels forhøjelsen af indtægtsgrænserne, og man er således ikke i stand til at se, om det er den ene eller den anden årsag, der gør sig gældende; det er sandsynligvis en kom- bination af disse.

For en ordens skyld vil jeg gerne nævne betalingsprocenterne for de bidrag, der er betalt for børn født i ægteskab. Pro- centen var i 1947—48 i Københavns kom- mune 51,5. Den faldt i 1953—54 til 44,0, hvilket viser, at der er en nedadgående linie i de beløb, der betales tilbage, og der- med en væsentlig stigning i det offentliges udgifter. Jeg er ikke helt sikker på, om jeg nævnte stigningen for et øjeblik siden, og jeg vil derfor gøre det nu. I 1947—48 var det offentliges udgifter ca. 9 mill. kr.; i 1951—52, som er det sidste år, vi har op- gørelse for, var de oppe på 17 mill. kr. Det er klart, at når udviklingen er således,